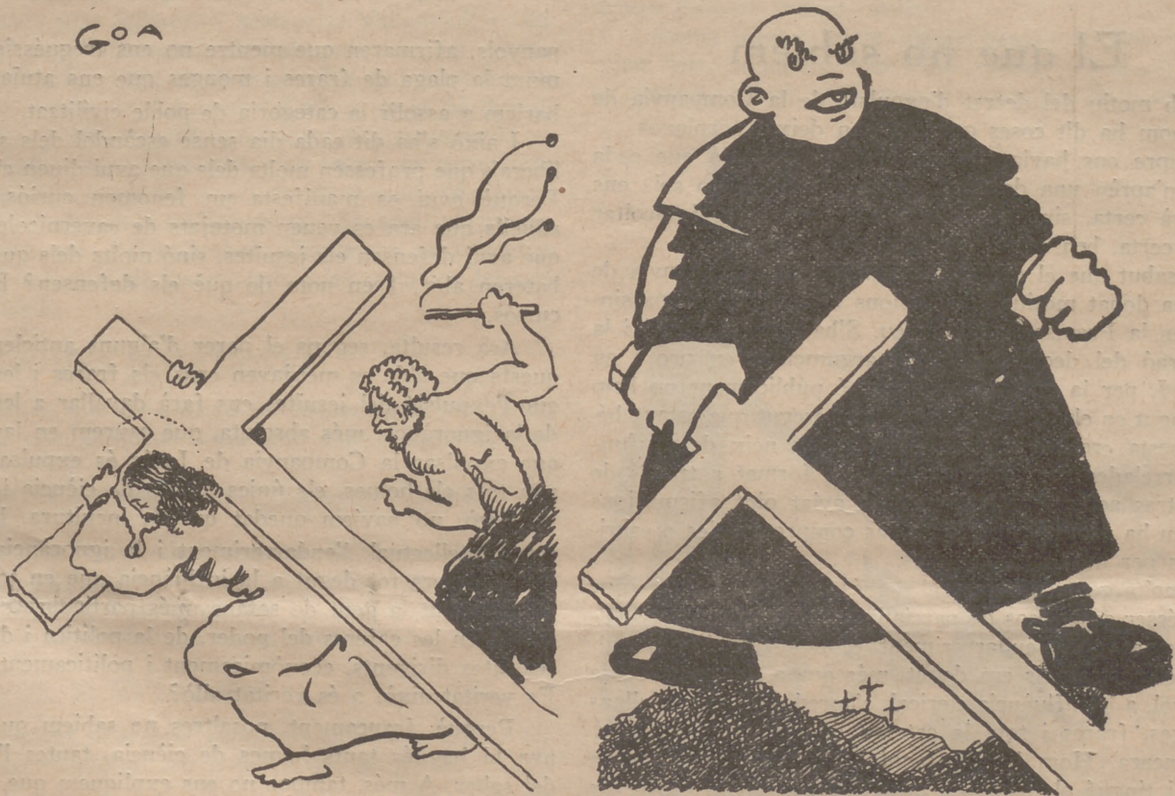

LA CAMPANA DE GRACIA

LA CREU

Com la portava ELL i com la porten "ells".

La Campana de Gràcia

Redacció i Administració:
LLIBRERIA ESPANYOLA
Rbla. del Mig, 20 - Teléf. 18692

SETMANARI POLITIC

PREU: 15 CENTIMS

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona } Espanya. . . . 1'50 ptes.
cada trimestre. . } Estranger . . . 2'50 »
NÚMERS ATRASSATS: DOBLE PREU

El pesombre de les vagues

Molts republicans es queixen de l'extraordinari número de vagues que esclaten d'ençà que a Espanya tenim República.

—Això — diuen — durant la dictadura els obrers no ho feien.

Es clar que no ho feien. No ho feien perquè no ho podien fer. I per aquesta entre altres raons el proletariat era enemic de la dictadura.

—Es que — s'insisteix — aquests que ara són tan valents, davant d'En Primo s'ajupien i acotaven el cap i passaven per tot.

Potser sí que n'hi havia dels que ara presumeixen i fan el milhomes, que abans callaven i guardaven el geni per a millor ocasió.

Fer, però, de l'excepció regla i afirmar que tots els treballadors estaven col·locats en aqueixa actitud, fóra revoltant.

El sindicalisme tenia gran part dels seus militants tancats a les presons. I els altres s'havien d'estar quietes perquè els hi anava la llibertat i la vida.

¿No n'hi va haver també centenars de republicans, que no compliren llur deure, que es passaven a l'enemic o que no han recordat que eren republicans fins l'hora del repartiment del ranxo?

No siguem injustos. Hem de comprendre que la República és obra dels treballadors tant com de les altres esquerres.

Els treballadors al carrer i amb el vot contribuïren a implantar-la

I qui sap? Potser és per la por que els hi tenen les dretes, per ço que s'aguanta i arribarà a consolidar-se.

Es molt natural, doncs, que si hom els ha donat part en el sacrifici, en toquin algun benefici del nou règim també.

¿No els havíem promès la terra, l'autonomia, la llibertat de consciència, això és, una mica més de pa i una mica més de cultura?

¿Què té de particular, doncs, que ens posin al cobrament la lletra que els vàrem signar?

El que no sabíem

Amb motiu del decret d'expulsió de la Companyia de Jesús hom ha dit coses que ens han deixat perplexos.

Sempre ens havia semblat certa l'afirmació que cada dia se n'aprèn una de nova. Però des d'ara, no sols ens semblarà certa, sinó que direm a qui ens vulgui escoltar que és certa, ben certa i de toda evidència.

Es sabut que el decret d'expulsió de la Companyia de Jesús ha donat motiu a discussions més o menys apassionades en la Premsa i a tot arreu. S'ha discutit la raó i la contra-raó del decret. Hom ha argumentat en pro i en contra. I, per la nostra banda, si bé públicament no hem intervingut en el debat, en privat hem cregut que estava bé

Aquesta creença que nosaltres tenim neix de profundes i arrelades conviccions que s'han format a través de les nostres actuacions socials, més aviat oïnt afirmacions que hom ha pronunciat que no pas comprovant-les o esbrinant-les per nosaltres mateixos.

A molta gent de to liberal només, no a extremistes que poden ésser sospitosos de parcialitat, hem sentit a dir moltes vegades que l'endarreriment econòmic, polític i cultural del nostre país era degut, més que a una altra causa qualsevol, a la influència clerical, al predomini de capellans i monges, frares i tota la caterva de gent que els volta. Més encara. Hom ha dit mantes vegades que Espanya pogué i tingué el deure de mantenir ben alt el ceptre de la cultura nacional i àdhuc universal en virtut de condicions especials que l'afavoriren en un determinat període de la Història, i que si perdé aquest dret, fou, i així s'ha escrit en lletres de motlle, culpa de l'entronització al nostre país del predomini religiós, que amb la seva intransigència enfosquí totes les llums de la ciència, assecà totes les fonts del saber. Europa, el món, d'acord amb gran nombre d'es-

panyols, afirmaren que mentre no ens treguéssim del damunt la plaga de frares i monges que ens atuia, no arribaríem a assolir la categoria de poble civilitzat.

I això s'ha dit cada dia sense escàndol dels sentiments liberals que professen molts dels que avui diuen el contrari. Perquè avui es manifesta un fenomen curiós. No són aquells que ara es veuen motejats de cavernícoles sols els que avui defensen els jesuïtes, sinó molts dels qui els combaten ahir. I en nom de què els defensen? Es un cas curiós.

Ara resulta, segons el parer d'alguns anticlericals d'aquests que ahir es menjaven crus els frares i les monges, que l'expulsió del jesuïtes ens farà davallar a les tenebres de la ignorància més absoluta, que caurem en la barbàrie: que expulsar la Companyia de Jesús és expulsar d'Espanya tots els homes, els únics homes de ciència i de saber.

Però, no havíem quedat que la incultura, l'enfosquiment intel·lectual, l'endarreriment i la ignorància del nostre poble era tot degut a la influència que en tot moment havia tingut la gent de sotana, més particularment els Jesuïtes, en les esferes del poder, de la política i de les classes dites dirigents, econòmicament i políticament del país? Es veritat això, o és veritat allò?

Perquè, francament, nosaltres no sabíem que a Espanya hi hagués tants homes de ciència, tantes lluminàries del saber. A més, tampoc no ens expliquem que, havent-hi tants individus que sàpiguen tantes coses, davant del món donem la sensació d'ésser el país més inculte i més endarrerit d'Europa. No ens ho expliquem perquè realment no té explicació. Nosaltres hem de confessar que no la sabem veure.

A. PESTAÑA

DAVANT LA DISCUSSIÓ DE L'ESTATUT

El discurs del senyor Melquíades Alvarez, les bestieses de "Gracia y Justicia" i les darreres declaracions de Miquelet Maura han produït el seu efecte. Des de fa bastants dies, Madrid torna a estar inundat d'etiquetes d'aquelles que diuen: "Españoles; no compréis géneros a los catalanes, por antipatriotas", etiquetes que exornen gairebé tota la correspondència cursada des de la "villa del oso", àdhuc quan el seu destí és Catalunya. Estic, doncs, posseït d'un optimisme completament esquerrà, i convençut que allò de què el mot que comença per una "m" i acaba per una "a", i té cinc lletres, i quan més es remena més pudor fa és Maura i no una altra cosa descomunal, resulta una veritat més grossa que els disbarats de la difunta monarquia.

Ja veuen, doncs, que estem en una època de comprensió, de confraternitat ibèrica i d'apropament entre les regions que fa feredat. I és llàstima, perquè el madrileny és simpàtic i afalagador i servicial i generós, però no li parlem d'Estatut, ni d'esquerres, perquè us contestarà, poc més, poc menys, això: "Hombre! Parece mentira que usted, que es tan inteligente y tiene tanto talento—pel madrileny, tots els amics som intelligents i tenim talent, encara que siguem més soques que "El Carretero Procaz"—, defienda a Macià y a esa gentuza! El día que nosotros les cerráramos las fronteras, ¿qué harían ustedes con sus paños de Sabadel?" (Fer entendre a un madrileny que es diu "Sabadell" i no "Sabadel", és més difícil que fer comprendre a l'Alba el problema de Catalunya.) "Y si no les mandáramos el trigo de Valladolid, ¿de dónde lo sacarían ustedes?". I un acaba per desitjar que un seïsme exterminador destrueixi Sabadell i destrueixi Valladolid, a veure si practicant forçosament el nudisme i menjant patates bullides en lloc de pa de barra és possible que desapareguin aquests dos tòpics, explotats des d'abans de la pèrdua de les Colònies, i poden ésser bons amics nostres aquells xicots tan xarmants, tan eixerits, que tenen un elevat concepte de la cultura, de les arts i de les ciències de Catalunya, però als qui se'ls ha travessat "Sabadel" a la gargamella i no se'l poden acabar d'empassar ni bevent-se un xato a cada una de les innombrables tavernes del carrer de Toledo.

LES ANÒNIMES JESUÍTIQUES

Ara resulta que els edificis on tenien llurs col·legis els jesuïtes no eren propietat seva, sinó d'unes societats anònimes.

Ens agradaria conèixer llurs respectius Consells d'administració.

Un bromista català—dels que tant abunden a Madrid—, en saber-ho, exclamà:

—Ja m'ho semblava, a mi, que tot això s'acabaria amb unes societats anònimes per males accions!

EL SENYOR TEMPLADO

Al Parlament, el senyor Templado en va dir de grosses. Hi ha noms que no fan honor a qui els porta!

AFERS PERIODÍSTICS

El senyor Prieto s'ha quedat amb la propietat de "El Liberal" de Bilbao. La Lliga vol comprar "El Sol" i "La Voz". Aquests dos pobres diaris, d'ençà que els va deixar l'Urgoiti, estan passant una odissea que rieu-vos d'uns naufragats perduts en qualsevol illa deserta.

Heu-vos ací com resultarà veritat aquell acudit que es va fer quan En Cisquet Cambó parlava de l'Espanya Gran:

—Ja sabeu que En Cambó ha comprat "El Sol"?

—Què dieu, ara!

—Sí... Aquest matí. I, sabeu quant se n'ha fet?

—No.

—Deu cèntims!

Recordem que la Lliga fa molt temps que acaricia la idea de posseir un periòdic a Madrid. Cert que amb "El Debate" hi va tenir quelcom a veure. I que, fa uns vint anys, es parlava de fundar, a Madrid, "La Voz de Cataluña".

Serà "La Voz" dels senyorets de Bilbao "La Voz de Cataluña"?

En tot cas, tenim por que sigui una veu ronca. Perquè pretendre que "La Veu" de la Lliga sigui la de Catalunya, és pretendre un disbarat massa gros!

LA MINORIA BASCO-NAVARRA

A Madrid també hem tingut la grip. La capital d'Espanya no es priva de res, àdhuc de fer-hi acudits a sobre. Saben vostès com en diuen de la grip?

La minoria vasco-navarra.

Se l'ha de posar a rotllo

La Companyia Telefònica Nacional s'entesta a voler cobrar els rebuts dels abonats corresponents als mesos de la vaga.

I sabeu què diuen als que van a protestar?

Que reclamin a l'Estat, que no va saber evitar la vaga.

Es natural que parlin així senyors que foren col·locats a la Companyia amb recomanacions de Martínez Anido i altres "compañeros màrtires".

Com també fóra natural que s'apliqués la Llei de Defensa de la República contra una companyia que, a més de pretendre cobrar un servei que no ha prestat, comet un delictes de coacció en amenaçar els abonats amb tallar-los la comunicació—cosa que ja ha fet amb alguns—si no es deixen espoliar pagant i callant.

I encara tenen la barra, alguns empleats, de dir que han rebut lletres d'abonats que "els feliciten per haver passat a cobrar els rebuts corresponents als mesos de la vaga"!

—Ja us ben asseguro que no em tornareu a entabonar mai més.

—Quina llàstima, que no admetin dones en la confraria d'aquest SANT MIURA.

Correu de l'Estranger

EL CONFLICTE XINO-JAPONÈS

En el moment d'escriure aquestes línies, el conflicte entre la Xina i el Japó ha arribat al seu punt culminant. L'ocupació de Xang-Hai per les tropes japoneses és una cosa d'una excepcional importància. Una nova guerra, la magnitud de la qual ningú no pot preveure, es presenta terrible, amenaçadora.

Es diu que els Estats Units intervindran enèrgicament en favor de la Xina. Però això de la intervenció nordamericana s'ha dit ja moltes vegades d'ençà de la iniciació del conflicte. Es creu, generalment, que els Estats Units vacil·laran molt abans de decidir-se a una acció contra el Japó.

Mentrestant, els xinesos clamen desesperadament, exposen el seu cas a l'opinió pública mundial, parlen del dret violat, del seu país mutilat per l'exèrcit invasor. I, ara, han demanat l'aplicació íntegra i immediata de l'article 10 del pacte de la Societat de Nacions, que diu textualment:

“En cas d'agressió, o perill d'agressió, el Consell cercarà els mitjans d'assegurar la integritat territorial i la independència política de tots els grans Estats membres de la Societat”.

La Xina té raó. Si els articles del Pacte no es compleixen, si els drets dels més dèbils no són degudament emparats, si una gran potència militar pot portar a cap, impunement, tots els seus propòsits imperialistes, ¿quin prestigi li restarà, aleshores, a la Societat de Nacions?

POLÒNIA SOTA LA DICTADURA

La dictadura del general Pilsudski és una de les dictadures més odioses que mai s'hagin conegut. A Polònia no hi ha, actualment, llibertat de cap mena, ni garanties individuals, ni el menor respecte per la vida humana.

Però, ultra això, Polònia passa, a hores d'ara, no solament per una crisi econòmica i financera de les més formidables, sinó també per una crisi moral d'una excepcional gravetat.

En tots els ordres de l'administració, les delacions són a l'ordre del dia. Per tal de plaure al dictador, els funcionaris es denuncien els uns als altres. A la Universitat, especialment, els catedràtics i auxiliars són estretament vigilats, i, amb el més fútil motiu, són deixats cessants.

Fins en el problema dels “sense feina” intervé l'odiosa parcialitat dictatorial. Hom no permet pas als industrials de prendre els obrers més competents o aquells que tenen una família més nombrosa, sinó que els agents del dictador exigeixen que siguin contractats els partidaris polítics del general Pilsudski.

Per tal de reduir millor els disconformes amb el règim, existeix una llei marcial, mitjançant la qual són eliminats ràpidament tots els adversaris. El Parlament, mentrestant, no és més que una assemblea sense prestigi i sense poder de control, que constitueix un simple element decoratiu.

I en mig d'aquest lamentable estat de coses, el país, dominat completament per una camarilla militar que envolta el general-dictador, s'enfonsa més i més en la misèria i en la desesperació.

No n'hi ha prou

No hem d'ocultar la satisfacció que ens ha causat el decret de dissolució dels jesuïtes. Però no estem del tot satisfets.

Espanya és una incubadora de jesuïtes, i per molts que se'n treguin, hom no els acabarà pas mai.

No són solament jesuïtes aquells que se'n diuen i en van vestits. Jesuïtes són, també, tota aquesta xurma que els defensa, aquesta gent estranya i sospitosa que no es cansa d'exterioritzar la seva protesta i d'enviar telegrams dient que no es porti a efecte tan encertada disposició.

Hem de tenir present — i ho hem dit moltes vegades — que a cada despatx, a cada fàbrica i a cada taller, hi ha un o més jesuïtes. Sobretot en els despatxos, en aquests caus on uns homes més o menys vestits de senyor, tracten els subordinats com a esclaus, com a bèsties.

En fàbriques i tallers ja tenen cura d'observar un altre comportament i d'obrar amb una mica més de tacte.

Però en les oficines, no.

En les oficines de certes cases de comerç hem conegut i tractat homes que tenen els pitjors dels mals instints. S'aprofiten d'aquella mena d'obrer pacífic, amb corbata i coll planxat, al qui no li està permès parlar o discutir de política si aquesta política no és la d'ells: política de dreta, de desordre, de perturbació.

Aquests jesuïtes ignorats en collectivitat i massa coneguts personalment, com els jesuïtes de veres, com els jesuïtes que per sort hem arribat a treure'ns del damunt, es passen el dia a missa, pregant a Déu, invocant als sants, i, en sortir del temple i exercir el càrrec que els és encomanat — càrrec de negrer, de salvatge —, no es recorden de Déu ni dels sants, i fan sofrir als altres homes — pares de família, la major part —, per als quals el seu calvari no val res.

Els hem de expulsar, aquests jesuïtes disfressats de senyors.

Ho demanen a grans veus las consciències dels homes que hem conviscut amb ells i que els sabem capaços de les accions més abjectes.

Fora, aquesta gent indigna!

Fora, aquests homes sense sentiments!

AGUSTÍ COLLADO

Tipus de les Drassanes

LA PSICOLOGIA DEL LLADRE

El lladre gairebé sempre és un esperit dotat d'immillorables qualitats morals, solament que mal encarrilades.

Quan un lladre furta qualque cosa, no ho fa pensant en el mal que farà a la víctima, ni tampoc en el lucre que el fet li reportarà. El lladre entenimentat, el lladre selecte, quan roba, ho fa obeïnt a una imperiosa necessitat psicològica de superar en astúcia i picardia a l'ésser robat.

Quan més desperta és la víctima, més satisfacció obté el lladre en la sensació que li reporta el robatori.

Tant és així, que una volta realitzat el fet i en ésser a l'hora del repartiment amb els còmplices, s'entaula entre ells un combat de picardia per tal de superar-se en astúcia, que sols el pot apaivagar o anullar el temor manifest d'una agressió o venjança material per part del còmplice.

El lladre barceloní, sigui nadiu d'allà on vulgui, però amb cert temps d'actuar a ciutat, té un tarannà força diferent del de les altres ciutats, i on es posa més de manifest és en el terreny de les delacions. Sobre aquest punt, el lladre barceloní és el més noble que hi ha.

Davant la policia no hi ha subjecte que acusi un company, encara que el matí, ni que relati fets passats per tal de comprometre'l.

Enterneix observar, sobre aquest punt, com el personatge lladre es supera a si mateix i servei una qualitat que fins a la mateixa policia meravella.

El policia, per un instint particular (tota vegada que ell també precisa de tota la seva astúcia per justificar la seva carrera), sent una repugnància instintiva envers l'home, sigui lladre o no ho sigui, que es val de la situació compromesa d'un segon individu per a enfonsar-lo més reixes endins, mitjançant la delació de fets presents o passats. I aquesta repugnància, aquest fàstic el comparteix tothom qui té un concepte mitjanament format de l'amor propi humà.

Altra qualitat que parla a favor de l'ètica (?) del lladre barceloní és el sentit de companyonia fermament arrelat que cova. Cap individu d'aquests no tolerarà que en una

baralla prevalguin les armes o els bastons d'un home contra la indefensió d'un altre.

Serà estrany que no es posi de part de l'inferior, malgrat ésser amic o company del que porta l'avantatge.

Si un lladre demana ajut a un company, encara que el conegui de deu minuts només, per a solventar un cas de lluita, ja pot dir que serà ajudat amb desinterès, tota vegada que sigui igual el nombre de contendents i les mateixes armes a emprar.

El lladre té la consigna espiritual de tornar bé per bé i mal per mal. Molts homes que es creuen sencers d'esperit, tenen força a aprendre de la psicologia del lladre. Aquesta és la veritat.

No n'hi ha prou de semblar-ho, d'home; se n'ha d'ésser, i si pot ésser amb majúscula.

Cal remarcar que les presents observacions no van adreçades a fer del lladre un ésser digne del respecte social, ni molt menys; però potser podré afegir que n'hi ha d'una mena, de lladres, la gestació anímica dels quals ha tingut lloc i efecte en altres esferes, que assoleixen una consideració, un nom i àdhuc un monument d'admiració de la nostra miop societat.

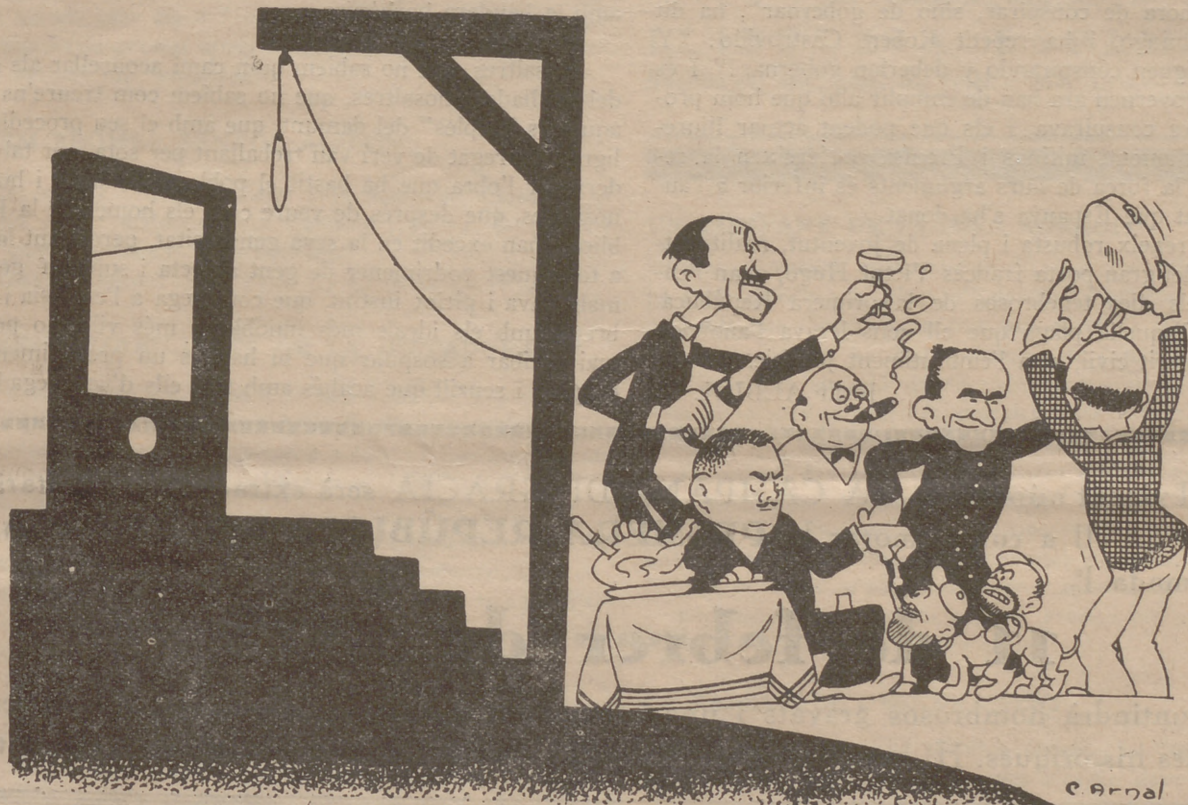
En articles successius m'ocuparé, en altre aspecte, de la personalitat del lladre barceloní, i aniré en escala ascendent, fins arribar al lladre que aspira a la popularitat, al monument, al lladre de joies, al timador, al lladre d'objectes d'art, al lladre de llibres, i procuraré donar a conèixer la mecànica dels seus fets, mitjans a emprar, i àdhuc n'assenyalaré algun i tot...

FRANCESC OLIVA

La "Vamp"

Heu-vos ací un tipus, entre molts d'altres, que ha creat el cinema: la "vamp". En pronunciar-ho, sentiu una sensació estranya; endevineu una dona dolentota que ho fa malbé tot; que tot ho esgarria...

Sense aquesta senyora, moltes pel·lícules no tindrien èxit; no passarien aquells conflictes que ens fan encongir el cor i ens fan suar d'angúnia... Les males estones que

La República benigna

—La supressió de la pena de mort ha estat una ganga per als vius.

—Sí. I tot serà que no ens facin servir per a premiar als republicans de bona fe.

ens ha fet passar! Veieu com un pobre pare de família, honrat, complidor del seu deure, marit modèlic, pare més modèlic. encara, com, en caure sota la influència d'aquesta dona nefasta, perd el cervell, la dignitat, el decòrum, i tot ço que un pare i un marit modèlic poden perdre.

I tot per aquella dona! Una dona alta, d'ulls i cabells negres, abillada amb un vestit que també és negre (per a fer joc), com la seva ànima...

Una "vamp" que s'estimi un xic, ha de parlar poc, malgrat sigui una "vamp" sonora. Però, això sí, ha de bellugar molt els braços i fumar una cigarreta darrera l'altra. Si no ho fa així, és una "vamp" suada; una "vamp" de segona mà.

La majoria, però, són unes bones xicotes que, en la vida privada, no fan les dolenteries que fan davant l'objectiu.

Malgrat el servei de publicitat de les cases editores de pel·lícules diguin el contrari.

EL NOI GRAN

Paraules del Mestre

Llençar-se a la revolta quan el Parlament està obert i les garanties vigents, és anar contra la revolució.

PI I MARGALL

Les paraules del gran mestre, radiants de llum i de verisme, són aplicables i d'extraordinària oportunitat al moviment iniciat per les dretes i secundat per elements dubtosos que actuen misteriosament, i hom no sap definir si són d'esquerra o de dreta, però que visiblement afavoreixen la tasca de les dretes. El proletariat d'Espanya ha sabut interpretar admirablement en sentit positiu el caire del revolucionarisme anomenat "comunista", en llençar-se a la vaga revolucionària en el precís moment en què el govern s'ajustava, s'endinsava dintre l'ànima del poble i realitzava l'anhel de l'Espanya verament democràtica i liberal: la dissolució dels jesuïtes.

Potser mai Espanya no ha viscut moments de més intensitat revolucionària i que indubtablement dignificaran, del govern estant, uns fulls de la nostra Història plens de servilisme i d'oprobri.

"No es hora de conspirar, sino de gobernar", ha dit Marcellí Domingo, i ha repetit Robert Castrovido: "Y tantos que siguen conspirando y deberían gobernar!" I és que els que governen ara han de complir allò que hom prometia quan es conspirava, i els que podent actuar lliurement en Parlament, mítings i Premsa prefereixen la revolta, és que la força de llurs arguments és inferior a l'augusta llibertat que Espanya s'ha donat.

Espanya reneix robusta i plena de joventut, realitzant-se el somni del gran poeta francès Victor Hugo, quan l'entreveia en els dies tenebrosos de la primera República. deslliurada d'aquella plaga que ell considerava l'anorreament de l'esperit civil, sota l'embrutiment jesuític.

JOSEP ALBIOL

Un procediment original

Els pobres d'esperit, els covards de la vida que, en un moment de desesper, prenen resolucions violentes, emprant una arma qualsevol per acabar amb la seva existència, són éssers que mai no ens han arribat al cor. L'home deu afrontar totes les conseqüències, tots els perills.

Altrament, el suïcidi és una cosa desacreditada. Tot, a la vida, té el seu arranjament.

Si el determini de matar-se el motiva el menyspreu de què ens fa objecte una dona, no res més absurd ni més grotesc. El que sobren, en el món, avui, són dones.

Si, contràriament, el motiu és la fallida, el joc o altres afers per l'estil, l'home mai no s'ha de considerar vençut, i ha de tenir molt en compte que els seus mateixos acusadors possiblement han delinquit abans que ell, fent-ho amb el màxim de picardia i discreció. Avui al món, tal com està, difícilment trobarem qui pugui tirar una pedra contra un seu semblant si prèviament ha fet examen de consciència.

Venim a dir, amb això, que el suïcidi és cosa per demés ridícula i fora de to. De suïcides, només se'n veuen en les novel·les cursis i en les pel·lícules de baixa condició.

No obstant les nostres apreciacions, no obstant tenir la completa seguretat que els homes — o les dones, naturalment, perquè de dones encara n'hi ha de més ximpls — no deuen valer-se d'aquests procediments per a esbandir llurs contrarietats econòmiques o amoroses, avui se'ns presenta un cas, ben original per cert, que ens fa dubtar de si, en efecte, els homes — i les dones — es deuen suïcidar o no.

Un jove, jove de dinou anys, que, segons uns escrits que ha deixat per a la família, deia tenir una fe cega per l'ex-rei, al qui devia enyorar, i era, per si fos poc, catòlic fins al moll de l'os, avorrit de veure que l'"ex" no tornava i que Déu no feia cas dels seus precs, decidí penjar-se d'una biga i acabar d'un cop amb tanta tristor.

Aquesta tragi-comèdia tingué efecte a la simpàtica barriada de Gràcia.

El jove, abans de prendre aquesta fatal resolució, va tenir uns moments d'heroïtat, de sentimentalisme ploràner, i es va penjar — es veu que n'era molt amic, de les penjarelles — una medalleta al coll, i s'emboïllà el pit amb la bandera borbònica.

El cas és xocant en extrem.

Nosaltres, que no sabíem quin camí aconsellar als amics del rei lladre; nosaltres, que no sabíem com treure'ns totes aquestes "peples" del damunt, que amb el seu procedir maligne i carregat de verí van treballant per sota, per tal d'enderrocar l'obra que ha bastit el poble treballador i honrat; nosaltres, que després de veure com els homes de la República s'han excedit en la seva generositat, perdonant la vida a tot aquest podrimener de gent abjecta i superba, gent de mala bava i pitjor instint, que combrega a l'església i combrega amb els ideals més innobles i més vils, no podíem mai arribar a sospitar que hi hagués un procediment tan original i senzill que acabés amb tots ells d'una vegada.

El vinent número de LA CAMPANA DE GRÀCIA serà extraordinari i estarà dedicat tot ell a commemorar la **PRIMERA REPÚBLICA ESPANYOLA**, proclamada l'

11 de febrer de 1873

Contindrà nombrosos gravats i una interessant i nodrida informació d'aquelles jornades històriques. Hi hauran, a més, treballs al·lusius de la més alta exemplaritat.

Compreu LA CAMPANA DE GRÀCIA de la propera setmana, i tindreu el millor record de la República dels nostres pares

Ens ha donat la solució aquest malaurat noi de Gràcia, aquest jove que trosseja els seus dinou anys perquè no pot suportar la vida entre els homes de República i Llibertat.

En un recambro qualsevol, on no hi manquessin bigues ni medalles de tots els sants haguts i per haver, s'hi podrien donar cita tots els homes i dones més o menys amics del rei bandoler. Allí podrien passar-hi anys i anys esperant, ben assegudets, que l'hora d'ells fos arribada. I com que, segurament, aquesta hora mai no arribaria a sonar, ells, pobrets!, plens de condolença i tristor, enyorats, de tanta desventura, anirien sucumbint lentament, bonament, religiosament.

I mentre en llurs colls les medalletes s'hi anessin penjant amb una resignació digna de millor causa, el rei "chulo", el rei — no d'opereta, sinó de vodevil grosser — es penjarà al coll d'unes quantes meuques, d'aquelles que tenen títols d'honor. Dames que no haurien pogut suportar la vida de recambro, i ara, en companyia del rei indecent, farien vida d'alcova, la vida que sempre han fet entre nobles de la seva condició.

A. C.

REPICS

L'AFER DE TELÈFONS

Per fi, davant la coacció que nosaltres denunciàrem, feta per la Telefònica, tallant la comunicació als abonats que no volien pagar els rebuts corresponents als mesos de la vaga, durant els quals llurs aparells no funcionaren, el Govern ha pres midès.

Però, de totes maneres, això no anirà bé fins que l'Estat s'incauti d'aquesta concessió illegal.

L'AFER DE "LA TIERRA"

Ara resulta que el senyor Cánovas Cervantes havia demanat diners al Govern.

Per alguna cosa digué "Solidaridad Obrera" que l'únic periòdic que havia prestat ajuda a certes campanyes extremistes, era un periòdic de "chantage".

NO FEM BROMES, SENYOR AGUADÉ!

En el ban de l'Alcaldia, dictat amb motiu del Carnaval, es prohibeix portar disfresses que signifiquin manca de respecte al bon gust, a la moral... i a la religió.

No havíem quedat que l'Estat no en tenia, de religió?

LES RESPONSABILITATS DE LA DICTADURA

Ha estat lliurat als senyors Ortega i Gasset i Bujeda l'apuntament de totes les peces del procés de responsabilitats de la Dictadura, que ha de comprendre a tots els que van figurar al Directori (o Destructori) Militar i al Gabinet Civil (o incivil) de Primo de Rivera.

També es refereix a tots els que van col·laborar amb la Dictadura: subsecretaris, directors generals, assembleistes, governadors, presidents de Diputacions, alcaldes i tinents d'alcaldes.

I els censors que tatxaven galerades "porque su autor tenía en su casa una estatua de Rafael de Casanovà"? (Històric.) I els jutges venals que condemnaven amb cartes de recomanació a la vista? I els policies que practicaven "por sí" i "ante sí" detencions arbitràries? I els empleats municipals que abans d'atendre un ciutadà li demanaven si era de la U. P.? I certs oficials judicials que també ho eren i resolien els afers de la seva jurisdicció segons les normes que els dictaven les Juntes directives? I els presidents i altres membres dels Comitès Paritaris, que feien el mateix?

La justícia ha d'ésser radical i de dalt a baix.

Voleu saber el motiu pel qual els Jesuïtes són expulsats?

Llegiu, abans no s'esgoti,

"MÓNITA SECRETA"

(Instrucciones secretas de la Compañía de Jesús)

Preu de l'exemplar: UNA PESSETA

No deixeu de llegir

"EL PASQUÍN DEL PUEBLO"

Fullet que edita mensualment el batallador diputat per Barcelona ANGEL SAMBLANCAT

Per a comandes, dirigir-se a la

LLIBRERIA ESPANYOLA

Rambla del Mig, núm. 20; Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

UN COMPANYY DE PREMSA AGREDIT

Nostre estimat company de Premsa En Manuel Brunet ha estat agredit a la Plaça d'Estanislau Figueres per uns desconeguts que el colpejaren amb una barra de ferro.

No compartim les idees polítiques de l'amic Brunet, i això ens dona una situació d'independència perquè la nostra protesta sigui més ferma, més enèrgica, més violenta, si és possible, que les que facin els altres companys.

Protestem de què un home sigui agredit per les seves idees polítiques, i protestem també de què a les deu de la nit, a un minut escàs d'un lloc tan concorregut com la Plaça de Lesseps, es pugui cometre un atemptat d'aquesta mena.

Què en diuen, d'això, les nostres autoritats?

Esperem la resposta. Si no, ens veurem obligats a insistir molt seriosament sobre aquest punt.

LA FARSA DEL DESARMAMENT

Aquesta setmana s'ha reunit a Ginebra la Conferència internacional per a tractar una vegada més del desarmament. Hi concorren representacions d'una seixantena de països amb un nombrós i brillantíssim estat major de delegats i diplomàtics, un exèrcit de secretaris, tècnics i intèrprets, núvols de mecanògrafes i un batalló de fotògrafs i periodistes de tot arreu del món. Les estilogràfiques funcionaran a milers, com fusells, i les màquines d'escriure i de calcular trepidaran com bateries

—Què li sembla, vindrà la separació?
—Mentre no vingui la separació nostra

de canons. Els discursos seran abundosos, llargs, carregats de bones intencions, però buits i eixorcs. Els hotels, restaurants i cases de galanteria sofriran una dolça i daurada ocupació; els cuiners, els "barmen" i els tzigans mobilitzaran fins les reserves i tot un món de pollastres, peixos de preu i bestiar gros, mitjà i petit, sense distinció d'edats ni de sexes, serà la primera víctima de pacífica devastació, emboirada per la fumera dels havans i xopa per un riu escumós de xampany.

Mentrestant, les nacions despenen en armaments, segons els darrers pressupostos coneguts, 103.550.026,925 de francs a l'any i com a sagnant i sarcàstica ironia, en el moment que els sàtrapes de la Societat de les Nacions van a parlar de desarmaments, Xina i Japó s'esbatussen com a pròleg d'una més extensa i brutal orgia guerrera.

QUÈ DIRÀ?

Hi ha gran expectació per saber el que dirà el senyor Alexandre Lerroux en el seu discurs de l'11 de febrer. Què dirà? Quina orientació prendrà?

La cosa és clara i té molt de Pero Grullo. Al senyor Lerroux, com a tots els polítics de la República, no els queda altre camí que atendre, sense trair-los, els batecs del poble. Altrament, el poble passaria per damunt de qualsevol que pretengués ofegar o desvirtuar llurs anhels revolucionaris.

LA PROVIDÈNCIA

Un furient terratrèmol ha devastat Santiago de Cuba, ocasionant nombroses víctimes i incalculables danys materials. Acompanyem de tot cor als cubans en el dolor que experimenten per la tragèdia que la fatalitat, algú en diu providència, ha fet víctima una de les ciutats més importants de la Illa de Cuba. Són molts els llaços de germanor i d'amistat que ens lliguen, a part dels de solidaritat humana, amb el valeros i noble cubà, digne de millor sort. A més, Cuba i especialment Santiago, és la segona pàtria de molts catalans.

La fatalitat ha volgut escollir Santiago de Cuba. Si per alguna d'aquelles causes ignotes, hagués estat Espanya la víctima del desastre, no faltarien veus que ens parlarien de càstigs de Déu per haver proclamat la República i dissolt les ordres religioses.

QUINA LLASTIMA!

Dimecres, el governador civil senyor Moles va incautar-se dels edificis i residències de la Companyia de Jesús a Barce-

lona, en compliment de les recents disposicions de la República. Quina enveja tindrà l'Anguera de Sojo al senyor Moles! Tant que li hauria agradat fer-la ell la incautació.

UN CAMÍ FRESSAT

S'anuncia que els homes de la Lliga donaran una sèrie de conferències per explicar el camí de la Lliga.

Doncs, i que no sap tothom quin és, aquest camí?
El camí de la insídia i del consagrat egoisme.

NOBLES PARAULES...

Les recordà, dies passats, un cronista...

"La meua simpatia—va dir Macià en una certa ocasió—es decanta cap als no catalans explotats i no cap als catalans explotadors."

MASSA TIBERIS

En unes dades publicades per la Generalitat, referents als pressupostos de 1931, llegim:

"Per viatges, actes, festes, recepcions i obsequis, 120.000 pesetes."

Mentre hi hagi gent que no menja, no us semblen massa tiberis?

CLEMÈNCIA

Amb motiu de la fracassada revolució del Llobregat, les detencions i empresonaments han estat molt nombrosos.

No oblidem, però, un sol moment, que no es tracta de vulgars criminals: són, en la seva majoria, obrers explotats que, a fi de comptes, lluitaven noblement per un ideal.

I la clemència en la repressió és i ha estat sempre l'arma de millor llei.

INCOMPATIBILITAT

"La Companyia de Jesús—ha dit Barriobero al Parlament espanyol—no pot continuar a Espanya en aquesta època, quan es tracta d'entronitzar la moral i la justícia i quan es tracta de rectificar els grans errors."

Exacte.

Els jesuïtes són absolutament incompatibles amb la dignitat de la República i de la humanitat tota.

SI NO ARRIBA A ANAR ARMAT!

A un vigilant de la Universitat de Madrid li han robat la carrabina. Cal suposar que estava carregada i que el vigilant no dormia, o si no, no s'explica.

M. V. El to del vostre escrit és noble, però no afegeix res de nou a les nostres campanyes.—B. P. Ja es va publicar.—J. J. C. Us diem el mateix que a M. V. Un altre dia serà.—Un federal. No creiem que sigui el moment, ara, de sembrar suspicàcies entre republicans, per moderats que siguin.—E. P. Estem bastant d'acord amb vós; però cal esperar a veure venir, abans de fer certa mena d'atacs.—J. C. No va ser-nos possible encabir la vostra nota. Perdoneu.—J. V. G. Anirà.—A. P. Idem.